

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

**Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans
als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense del 1995**

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangelí

2.2. El poble de Déu com a subjecte que comunica l'Evangelí

El subjecte històric de la missió és la comunitat eclesial, la qual confessa i viu l'Evangelí del ressuscitat enmig del món. L'Església, doncs, no ha de restar reclosa en les seves estructures i organismes sinó que s'ha d'encarnar i fer-se solidària amb els goigs i les tristeses, els sofriments i les esperances de la humanitat. Ella, com a poble messiànic, és el poble del Messies que fa les mateixes obres d'aquest: s'atansa als necessitats i als pobres, i reconeix en ells la carn mateixa del Crist (vegeu Mateu 11,2-6 i Lluc 7,18-23). Aquest poble escolta els batecs de la història i no s'aparta del dolor del món, sinó que el recull amb la misericòrdia i la solidaritat. Aquest poble escolta la veu dels qui no tenen veu i els posa en el lloc d'honor, seguint el criteri de Jesús (vegeu Mateu 25,31-36). Aquest poble escolta l'Evangelí de la pau, refusa el conflicte, promou el perdó i la reconciliació, cerca de refer allò que s'havia trencat i construeix ponts allí on s'havien alçat murs, «és hora de saber com dissenyar, en una cultura que privilegiï el diàleg com a forma de trobament, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la de la preocupació per una societat justa, memoriosa i sense exclusions» (*Evangelii gaudium* 239).

(continuarà)

Diumenge, 20 de juny de 2021. Núm. 604

DIUMENGE XII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

PER QUÈ TENIU POR?

Si pugem dalt d'una muntanya alta, sentim la petitesa del nostre ésser, enfront de la immensitat de la natura. Si ens n'anem mar endins, ens sentim presos de la grandesa de l'oceà. I més, si enmig de la natura es desfermen les tempestes i quedem anorreats pel bramul de les onades.

Efectivament, ens creiem el centre del món i malauradament massa sovint hem de fer experiència de la nostra petitesa i de la nostra finitud. I què hem de dir de l'univers, que malgrat tantes exploracions científiques i tècniques de sondatge, ens apareix sense límits i el coneixem com a infinit. Dissortadament aquests darrers temps, de tot això, n'hem fet una experiència inequívoca amb la incertesa provocada per la pandèmia.

També aquesta va ser l'experiència de Job (primera lectura) que, malgrat la seva bondat i fidelitat, se sent abatut per les proves i humanament fracassat. Però la seva experiència ens obre un nou horitzó. Els seus gemecs i lamentacions troben una resposta: Déu és més gran que l'univers. El seu poder és més fort que el dels vents i el de les onades. Malgrat l'infortuni, Job descobreix que és estimat per Déu. Aquest Déu, el nostre Déu, que ha posat límits a la "insolència de les ones".

Aquest és el quadre de l'evangelí d'avui. Aquell vespre, la travessia del mar de Galilea, que tantes vegades haurien fet, queda sotraguejada per una inoportuna tempesta. I els deixebles s'espanten. Un gran temporal els fa témer per la seva seguretat, i per la de Jesús... Però Jesús, dormia.

La por els fa adreçar-li un prec: "Mestre ¿no veieu que ens enfonsem?". La intervenció de Jesús és decisiva: "El vent amainà i

seguí una gran bonança”. Després Jesús els retraurà la seva por i la seva desconfiança i manca de fe.

També nosaltres, l'Església, travessa el mar del món com la barca de Pere. En aquesta travessia hi ha moments de tot. Però davant les tempestes no hem de tenir por, cal tenir fe. Jesús és amb nosaltres. Dorm? No. La nostra pregària, com la dels apòstols, serà escoltada.

També nosaltres, com ells, haurem de preguntar-nos una i altra vegada: *“Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?”*. Ens cal fe per encertar en la resposta: Aquest és el Fill de Déu, el Salvador del món, que fa camí amb nosaltres.

L'amor de Jesús envers nosaltres, que calma les tempestes i fa superar els obstacles, ha de dur-nos com desitjava sant Pau (segona lectura) a correspondre-hi amb amor. Aquest és el món nou que ja ha començat. Un món on l'amor ens fa perdre la por i ens fa caminar agermanats vers la fita que ara la Paraula de Déu i l'Eucaristia ja ens anticipen. ■

Homilia del papa Francesc en la pregària del 27 de març de 2020

Arribat el capvespre... Així començava l'Evangeli d'avui. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres cobreixen les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat ensenyorint de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que eixorda i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: es nota a l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. Igual que als deixebles de l'Evangeli, ens va sorprendre una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi anem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: «Ens enfonsem», també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts. És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romanía a popa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i el brogit, dormia tranquil, confiat en el Pare —és l'única vegada a l'Evangeli que Jesús apareix dormint—. Després que el despertessin i que calmés el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?»

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 19: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 20: 12,00: Pel poble. 18,30: Família Agell Casademont
Dilluns, 21: 18'30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 22: 18,30: Intenció particular
Dimecres, 23: 18,30: A sant Joan Baptista
Dijous, 24: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 25: 18,30: Pels difunts de la Parròquia
Dissabte, 26: 18,30: Antònia Grimal Vicenç
Diumenge, 27: 12,00: Pel poble. 18,30: Intenció particular

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

CAPÍTOL DELS CAVALLERS DE SANTIAGO

Avui, dissabte, el Sr. Bisbe presidirà la Missa de les 18,30, a la que assistiran els Cavallers de Santiago que celebren el seu Capítol. En acabar la celebració es venerarà el sepulcre de Sant Narcís.

SANT JOAN BAPTISTA

Sant Joan Baptista és el precursor immediat del Senyor, enviat per preparar-li el camí. «Profeta de l'Altíssim» (Lc 1,76), supera tots els profetes, és el darrer de tots i inaugura l'Evangeli. Saluda la vinguda del Crist des de les entranyes de la mare i troba el seu goig a ser «l'amic de l'Espòs» (Jn 3,29) que ell assenyala com «l'Anyell de Déu que treu el pecat del món» (Jn 1,29). Precedint Jesús «amb l'esperit i el poder d'Elies» (Lc 1,17), dóna testimoni d'ell amb la seva predicació, el seu baptisme de conversió i, finalment, amb el seu martiri

CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA, N. 523